

Lillára emlékezünk

25 évvel ezelőtt, 1984. március 8-án kísértük el utolsó földi útjára **Pécs Lilla** testvérünket, nagyszerű társunkat a Borkor Közösségben. Gyászjelentésének mottója ez volt:

*„az én emlékemhez nem keserű könny,
hanem derült, szeretetteljes emlékezés illik”*

Ennek a szeretetteljes emlékezésnek a jegyében közöljük a lelkiatyja, Bulányi György által mondott temetési beszéd részletét, majd Lilla egyik vallomását.

Utolsó beszélgetésünk során, egy héttel halála előtt még megállapodtunk, miként fogjuk megünnepelni április 26-án az 50. születésnapját. Amit az évfordulón elmondtam volna, azt mondom el itt röviden a korporsója előtt.

Magyarországon a katolikus kisközösségek a negyvenes évek második felében születtek meg, s amikor '51 tavaszán meghívtak egy budapesti kisközösségbe, Lilla ott ült a rekamién öt tizenéves lány körében. Akkor még nem tudtam, hogy ötüket egyikük milyen szerepe lesz majd évtizedek múltán Isten Országában.

Közben leérettségizett, diplomát szerzett, gimnáziumi tanárnő lett, s csak a hatvanas évek vége felé láttam újra. Éva néni hívására jött barátnőivel együtt, s Jézus szavainak analízisében szinte azonnal partnerré lett. Táplálkozó közösségében hamar kiérdemelte a „férfieszű nő” kicsit ugyan férficentrikus, de mégis elismerésnek szánt titulust. A „Karácsonyi Ajándék” nem egy köteté örzi szentíráselemző munkáinak írásos lecsapódását.

Pár esztendővel később másodmagával ő nyitja meg azoknak a nem pap katolikusoknak gazdag sorát hazánkban, akik többnapos zárt lelkigyakorlatokon reggeltől estig szolgálják Isten Országáról beszélő szavakkal és életükkel az ígére és Istenre vágyódotkat. Az elmúlt tíz esztendő során évről évre akadt egy-egy lelkigyakorlatos társaság, amelynek Lilla volt a lelke és igéje adója.

A hatvanas évek végén kerül újra közösségbe, s hamarosan egybeszereti a maga két kisközösségét. Az egyiket kortársaiból, a másikat az utána következő nemzedékből. E közösségek léte az ő dicséretét zengi. Az ő nagyon sokféle testvéri szolgálatának erejében köteleződtek el az evangéli-

um ügyének apák és anyák, nyolcadik gyermeküket is várók. Elköteleződésük hirdeti: Lilla testvérünk nem élt hiába. Jézus nyomán ő is összeszedte a maga tizenkettőjét az evangélium hirdetésének szolgálatára.

Élete Isten Országát építő élet volt. A testvéri közösségek bokra nemegyszer bízta meg kitüntető választásával a maga ügyének átfogóbb jellegű szolgálatával is. Látnia kellett, hogy megbecsültük elkötelezett életét.

Lilla 1966 augusztusában a Lengyel Tátrában

Így jutott el odáig, hogy '82 végén ágyának esett. Életének ezt az utolsó ötnegyed évét nem kevesebben ismertük, mint a korábbi munkás másfél évtizedet. Két vonást emelek ki a végső időből: Az egyik szinté az utolsó hónapokig rendszeresen készült táplálkozó közössége házi feladataiból, levizsgázott a teológiai tanfolyam anyagából is, mégpedig a reá-

jellemző osztályon felüli felkészültséggel, s minden egyes rábízott testvérenek életútját továbbra is szemmel tartotta. Nem adta át magát betegségeknek. Halála előtt egy héttel is a Borkor égető kérdéseiről beszélgettünk. Egészségi állapota alig volt téma.

A másik vonás éppen ezt az elsőt magyarázza: az életet élte, s ebben az utolsó ötnegyed esztendőben sem a halálra készült. A gyilkos kór fokozódó csapásai alatt sem lett önközpontúvá: Az őt ápoló testvérekkel végzett közös imádkozásaiban nem önmaga, nem szenvedései körül körözött. Végig hűséges maradt a Jézus-ízű szeretethez, amely mindig a másik felé fordul. Nem a szenvedéseit ajánlotta fel testvéreiret. A kéréstlenül kapott szenvedések felajánlását a szeretet túl olcsó megnyilvánulásának gondolta. Fogható, látható szeretetre törekedett betegágyhoz kötötten is. Az egyre súlyosabb terhelések mellett sem feledkezett meg arról, amit egészséges korában képviselt. Betegágya körül egy újfajta közösség körvonalai rajzolódtak ki, mert elutasította magától az önsajnálatot, s ilyen állapotban is akart a másikkra figyelni. Erősítette ezzel a régiek hitét, indítást adott az újaknak. A következő esztendők fogják megmutatni, hányan fognak elköteleződni életükkel Jézusnak azok közül; akik az ő betegágya mellett figyelhettek fel először arra a jézusi lelkiségre, amelyet jámborkodást nem ismerő őszinte szava és tiszta szeme árasztott magából.

Az 50. esztendőt nem érte meg. De munkájával elérte, hogy élete a földi téren sem zárult le, hanem tovább hat. A tőle kapott lángot viszik tovább azok a testvérei, akiknek ő mutatta meg azt a Jézust, akire érdemes rátennünk életünket. Teljesen, tőlünk telhetően egészen, maradéktalanul, ahogyan Lilla próbálta.

* * *

„Mire jók a vágyaim? Mércének nagyon jók! Azt kell nyújtanom másnak, amit magamnak kívánok. Tehát a baj nem ott van, hogy kívánságom van, hanem ott, ha megállok ezen a ponton. Vágyom, hogy másoknak legyen hozzám szavuk – legyen

tehát szavam másokhoz! Vágyom, hogy fontosnak tartsanak – tartsak fontosnak másokat! Vágyom, hogy mások türelmesek, bizalmasak legyenek hozzám – legyenek türelmes és bizalmas másokhoz! Vágyom a rendre, az értelmességre, a melegségre

– nyújtsam ezt másoknak! Vágyom, hogy majd megismerjél, Jézusom – ismernem kell Téged! Hogy a Tiéd legyek egészen – egészen magamévá kell, hogy szeresselek! Hogy az enyém légy – egészen a Tiéd kell, hogy legyek!”